

Yalnızlık

– İlkü AHISKA · 29 Eylül 2012

Sonbahar ağırlığı çöktü bu gün üstüme.
Kurumuş topraklarda,diken bile bitmiyor.
Çalidan ateş yakıp,bağdaş kurdum postuma.
Odunsuz bacaların, dumanları tütmüyor.

Eskiden bu yerlerde çiftçi buğday ekerdi.
Horozun ötüşüyle, köyde şafak sökerdi.
Kırlarda papatyalar kokusunu dökerdi.
İnsanlar çekip gitmiş,karga bile ötmüyor.

Ormanın kuytusunda,tek başıma yürüdüm,
Yapraklar gazel olmuş, ayağımla sürüdüm.
Karamsar duyguları, yalnızlığa bürüdüm .
Doğanın sarı rengi,gönlüme zevk katmıyor.

Sığınmış garip çoban yurt edinmiş burayı.
Sel suyu harap etmiş, ağılları, harayı,
Yerle bir etmiş rüzgar,o güzelim serayı .
Çekilmiş gölün suyu artık ördek batmıyor.

Arkadaş bildiklerim, selamını kestiler .
Köyüme esen yeller, başka yöne estiler.
Doldurmaz oldu suyu,dibi delik testiler.
Geceler dostum oldu,artık uyku tutmuyor.

Tomurcuk gülüşlerim hüznlerle sararmış.
Semada mavi renkler,güz gelince kararmış,
Bülbüller özlem duyup, güllerini ararmış ,
Maskeyle gezen insan ,beni mutlu etmiyor.

Düşüyor yalnızlığım ,kurumuş bir gül gibi.
Gözyaşım yüreğimde görünmeyen göl gibi.
Gizemli duygularım, vahasız bir çöl gibi.
Yaşama zevkim bitti,artık gücüm yetmiyor.

Ülkü Ahıska 28.Eylül 2012